

Phần 5

XUẤT HÒN NHẬP XÁC

Một nhóm gần mười chiếc xe lớn nhỏ lần lượt dừng lại trước cái quán lá ven lộ. Cánh tài xế đều xuống xe và người nào cũng ngao ngán khi nhìn lên con đường đèo cao ngất ngưởng. Một anh than thở:

- Cố chạy dữ lắm mà cũng không kịp. Giờ này làm sao leo đèo được. Mà ngủ lại đây đêm nay thì muỗi cắn có mà chết!

Một tài xế khác phụ họa:

- Bữa kia tôi ngủ lại rồi, chẳng những muỗi mà còn có vắt nữa! Nửa đêm đang ngủ, sờ lên mặt đụng phải gần chục con vắt sắp sửa bò vào lỗ mũi lỗ tai mình!

Người thứ ba thêm vào câu chuyện cho tính ly kỳ lên tới tột đỉnh:

- Đó mà ăn thua gì, chính tôi đây đã bị nguyên một con rắn chui tọt vào trong quần đùi, vừa thức dậy phát hiện ra tức thì tôi ngất xỉu luôn!

Nghe những người đó kể chuyện, Hoa Lý ngồi cạnh chồng trong ca-bin xe tải phát rùng mình, liền hỏi:

- Họ ngủ ở đâu mà bị vậy anh?

Sự chỉ ngay trong xe:

- Thì phải ngủ ngoài hay lặn ra sàn nếu là xe tải để ngủ, chớ kẹt ở đây thì lấy chỗ đâu mà thuê mướn phòng trọ?

Lý có vẻ lo, nhưng thấy chồng chưa có ý kiến gì thì cũng chỉ biết ngồi trên xe mà chờ. Cánh tài xế chung quanh người thì ăn cơm, kẻ uống rượu để giết thì giờ. Đến hơn mười giờ khuya, thì có một phụ nữ ra dáng người địa phương, tới bên xe của Lý gợi ý:

- Họ là đàn ông thì ngủ đâu cũng được, chớ đàn bà con gái như cô thì ở đây sao tiện. Sao không chạy vào trong kia một chút, có ngôi nhà rộng, họ vẫn thường cho những xe lỡ đường ngủ nhờ.

Lý mừng rỡ:

- Hay quá! Chị dẫn đường tôi vào đó được không?

Chị kia mau mắn:

- Được chứ!

Lý quay sang giục chồng:

- Minh vào đó đi anh!

Đây là lần đầu tiên lái xe qua đèo ban đêm, lại có chở theo cô vợ trẻ, nên Sự cũng không muốn vợ mình chung đụng với cánh tài xế ăn nói bậy bạ, nhậu nhẹt bí tỉ đó, nên anh hưởng ứng ngay:

- Vậy mời chị lên xe, tôi đưa tới chỗ đó luôn!

Người phụ nữ nhanh nhẩu leo lên ngồi cạnh Hoa Lý, chị ta buột miệng khen:

- Cô đẹp đến tôi nhìn mà cũng ngất ngây, đừng nói là...

Thấy mình lỡ lời, chị ta ngừng ngang, dẫu vậy Sự cũng quay sang nhìn, vẻ không hài lòng kiểu người khác khen vợ mình như thế. Chị kia chùng như hiểu nên nói lảng sang chuyện khác:

- Cô chú có đói thì lát nữa tôi nấu cơm đem qua cho ăn. Tính rẻ hơn cả quán xá nữa!

Lý nhỏ nhẹ:

- Dạ, chắc là sẽ nhờ chị. Bộ nhà chị ở gần nơi cho trọ?

- Cách mấy căn thôi. Kia, tới rồi đó, chỗ căn nhà có đèn sáng đó.

Sự lái chiếc xe tải nhẹ của mình tới đậu ngay sân ngôi nhà sàn khá rộng. Một người phụ nữ từ trong nhà nghe tiếng xe đã chạy ra. Gặp người quen, hai người họ nói riêng gì đó mấy câu, sau đó người phụ nữ dẫn đường quay lại bảo:

- Chị chủ nhà đồng ý để cô chú ngủ nhờ. Mà chỉ hai người thôi, chớ nhà chị ấy đơn chiếc, không tiện cho nhiều người.

Lý phần khởi ra mặt, lấy tờ giấy bạc đền ơn người giúp mình:

- Chị cầm lấy uống nước.

Nhưng chị ta xua tay:

- Không đâu! Chỗ chị em mà, giúp nhau thôi chứ tiền bạc gì!

Khi bước vào nhà rồi, chính Sự cũng phải công nhận là vợ chồng anh gặp may. Nhà cửa khang trang, sạch sẽ và ấm cúng, khác hẳn khung cảnh lạnh lẽo, hoang vắng của bên ngoài. Anh cũng ngạc nhiên tại sao gần như vậy mà lâu nay cánh tài xế không phát hiện ra, để chen chúc chi chỗ cái quán lá chật chội ngoài kia?

Lý cũng bảo chồng:

- Chắc họ sợ vào đây tốn kém nên mới nhường may mắn cho mình?

Nhờ được có chỗ trọ, nên tối đó Hoa Lý không phải lo ngay ngáy chuyện muối, vắt tẩn công, mà lại có được một bữa ăn no, ngon miệng nữa. Chị chủ nhà chỉ có một đứa con nhỏ ở cùng, nhà còn một phòng nhỏ đủ một người ngủ và cả một gian phòng khách rộng mênh mông. Chị ta nói:

- Tiếc là cả hai vợ chồng không ngủ trong phòng có chiếc giường nhỏ kia được, vậy phiền chú ngủ ngoài phòng lớn, tôi đã giặt mùng sẵn:

Sự nói ngay:

- Không sao đâu, một mình vợ tôi được ngon giấc là đủ rồi!

Đêm dần trôi qua...

Gà gáy một hiệp, cũng là lúc Sự tỉnh giấc. Anh quay về phía phòng ngủ của vợ mình, sốt ruột muốn mò vào thăm chừng, bởi lúc chiều cô ấy có vẻ sốt và khó chịu trong người... Tuy nhiên, Sự không dám. Bởi lẽ đang mò vào phòng vợ mà gặp chị chủ nhà thì chị ta sẽ nghĩ gì về mình? Chắc chắn là không hay rồi...

Cố gạt qua một bên sự lo lắng, nhưng sao trong lòng Sự tự dưng nóng lên, bồn chồn như đang có chuyện gì đó? Cuối cùng anh chợt nảy ra một ý, liền ngồi dậy chui ra khỏi mùng và đi thẳng ra cửa, nhưng cố tình đi sát vào phòng ngủ của vợ. Chuyện này nếu có bị phát hiện thì Sự cũng có cớ để nói rằng anh đang tìm lỗi ra ngoài đi vệ sinh!

Nhưng cũng may, hình như chị chủ nhà đang ngủ say... Sự mạnh dạn bước hẳn vào phòng vợ. Tuy trong bóng tối, nhưng anh vẫn có thể nhìn rõ chiếc giường ngủ...

- Hoa Lý!

Trước mắt Sự rõ ràng là chiếc giường trống không!

- Hoa Lý!

Quên cả giữ ý, Sự gọi lớn đến hai lần. Nhưng chẳng hề có tiếng đáp. Có thể nàng đi ra ngoài. Điều này hơi lạ, bởi xưa nay Hoa Lý rất nhát gan, chưa bao giờ dám ra ngoài ban đêm, nhất là ở một nơi lạ như thế này.

Bước trở ra ngoài, Sự hướng về phía phòng chủ nhà, hỏi to:

- Chị chủ nhà còn thức không?

Không có tiếng ai đáp, Sự bước gần hơn phía bếp và lại gọi lần nữa:

- Chị chủ nhà ơi!

Sự đã bước tới ngang phòng của chủ nhà, liếc vào thấy cửa phòng mở toang, bên trong có đèn sáng và... không có ai trong đó cả!

Sự nghe tim mình đập nhanh, anh lại gọi lớn:

- Lý ơi!

Hoàn toàn im lặng. Lúc này không còn giữ ý nữa, Sự tung cửa bước hẳn ra ngoài. Và anh hoa cả mắt, khi nhìn chung quanh lúc đó là khung cảnh hoang tàn, chớ không như lúc anh mới đến.

- Kỳ vậy?

Sự không suy nghĩ thêm, anh lo lắng cực độ khi nghĩ tới một điều gì đó thật xấu...

Điều lo lắng của Sự không hề sai. Bởi lúc đó, cách ngôi nhà vợ chồng anh ngủ tạm khoảng trên một cây số, Hoa Lý đang gặp nạn! Cô đã bị bắt đi, đem ra khỏi phòng trong lúc đang ngủ. Người ta đã trùm cô trong một bao tải lớn với rất nhiều vôi bột rắc bên trong, bởi vậy Lý đã không thể mở miệng kêu la được, vì mỗi khi há miệng ra thì cô sặc vôi đến muốn ngất đi!

Có ba người đứng vây quanh Hoa Lý, một trong ba người đó chính là người phụ nữ dẫn đường cho vợ chồng cô vào chỗ trọ. Lúc này chị ta mới lộ

mặt là người cò mồi, gài bẫy để vợ chồng Lý sập bẫy. Chính chị ta đã nói với tên đàn ông trong bọn:

- Giao nó cho anh, đây là món hàng tuyệt vời nhất mà tôi gặp được từ nào đến giờ. Vậy thưởng lớn chứ?

Tên đàn ông lấy ra một xấp tiền đưa cho chị ta:

- Đây là thưởng ban đầu. Còn phần thưởng lớn hơn tức là quyền khai thác thân xác cô ta sau một tháng ta sử dụng!

Họ cùng cười hô hô trước con phần nọ của Lý. Lúc này cô đã hoàn toàn tỉnh táo, nhưng do hai tay bị trói và miệng bị nhét khăn, nên chẳng làm sao la hét được.

Sau đó hai người biến đi, chỉ còn lại duy nhất tên nọ với vợ với Lý. Hắn ta không vội vã để thực hiện ý đồ. Đầu tiên hắn dùng chiếc khăn ướt khá sạch lau nhẹ nhàng quanh mặt mày, cổ rồi lần xuống ngực của Lý. Lau đến đâu hắn xuyt xoa đến đó:

- Đẹp ơi là đẹp! Nhan sắc này, tấm thân này sao lại là gái đã có chồng được! Phải là nọ hồng vừa nở mới đúng!

Lúc đi ngủ, Hoa Lý đã thay bộ đồ hơi mỏng để cho mát và không mặc nội y, cho nên khi tên kia lau tới vùng ngực, Hoa Lý điếng hồn vía, người cô run lên, tưởng chừng như sắp ngất vì khiếp sợ! Mà tên nọ cũng đang bắt đầu run, bởi những gì hắn nhìn thấy chẳng khác miếng mồi ngon phô bày trước miệng con hổ đói!

- Em cưng ơi...

Hắn mắt bình tĩnh thấy rõ, và tay hắn vừa run vừa chụp đúng vào nơi mà hắn cho là ngon nhất!

Bằng tất cả sức bình sinh, Lý vùng lên lần cuối của cuộc đời! Cú bung chân, nảy người thật mạnh khiến cho cả thân thể đang bị trói của cô lăn khỏi giường!

Ngôi nhà xây trên mỏm đá sát bên một vực sâu, cho nên khi Lý lăn ra, người cô tung vách ván văng ra bên ngoài. Tên nọ hốt hoảng lao theo, khi nhìn thấy Lý đang nằm sát bờ vực, hắn đã kêu lên:

- Nằm yên đó, đừng nhúc nhích!

Hắn từ từ bước tới, đôi mắt long lên đỏ ngầu. Hoa Lý đã liếc nhìn thấy cái vực bên dưới, và... không một chút đắn đo, cô tung người một lần nữa!

- Đùng!

Đó là tiếng thét của hắn. Nhưng đã muộn. Bóng dáng thân thể nhỏ bé của Hoa Lý đã rơi vùn vụt xuống vực sâu. Rồi mọi thứ trở về im lặng...

Vừa lúc ấy, một bóng người lao vút tới, cùng với một tiếng thét lớn:

- Lý ơi!

Người vừa tới đó là Sự. Anh chậm mắt vài giây thôi nhưng đã hết rồi!

Hai người đàn ông ghìm nhau. Nếu so về sức và thủ đoạn thì Sự thua sút. Nhưng về uất hận thì anh chàng đang có ưu thế! Anh gào to một tiếng:

- Chết!

Anh lao thẳng người vào tên nọ bằng tất cả sức mạnh của một người chết ngất nổi hận. Tên côn đồ kia phải tránh sang bên. Tuy nhiên do né hơi chậm, nên hắn bị Sự xô ngã lăn trên đá. Bằng một động tác rất có nghệ, hắn lăn ngược trở lại và bám được vào một gốc cây. Còn Sự thì sau khi lao quá mạnh, đã ngã chúi đầu xuống đất, đau điếng. Nhưng lúc đó, miệng anh vẫn còn gào lên:

- Lý ơi!

Tên côn đồ không bỏ lỡ dịp may, hắn bật ngay dậy và dùng chân đá mạnh vào mạng sườn của kẻ đứng trước mặt mình! Sự chỉ kêu lên được một tiếng, rồi thì toàn thân bắn tung lên, rơi nhanh xuống vực, theo hướng của vợ vừa rơi!

Tên côn đồ xoa tay vào nhau, nở nụ cười hiểm ác:

- Tao hụt ăn thôi, chớ làm sao bị hại bởi tụi bay được!

Tuy bị một phen hú vía, nhưng hắn vẫn còn thèm tấm thân nõn nà mà hắn vừa vuột mất trong tầm tay. Hắn nói:

- Cả năm trời nay mới có được con môi ngon như vậy, thế mà vuột mất, điên thật!

Hắn chạy như bay về hướng ngôi nhà trọ, la hét hai mù đàn bà tay sai:

- Mau đẩy chiếc xe tang vạt xuống khe núi đi, bọn chúng đi đòi hết rồi! Rồi ra ngoài kia đón coi, có đứa nào tới nạp mạng nữa không? Vuột mất lần này nữa thì chính tụi bay phải thế mạng!

Hai mù đàn bà tiếp tay làm việc ác riu riu nghe lời...

Ở chân đèo ngoài kia lại có thêm vài chiếc xe dừng lại chờ sáng để qua đèo. Chẳng biết rồi sẽ còn nạn nhân nào kế tiếp nữa hay không?

Trăng trên đỉnh đầu vừa nhô ra khỏi đám mây đen. Chẳng hiểu sao trăng lúc đó có màu đỏ như nhuộm máu...

Mở mắt ra, việc đầu tiên của Sự là thều thào hỏi:

- Hoa Lý đâu?
- Mô Phật, thí chủ đã tỉnh lại rồi!

Người vừa lên tiếng là vị sư già, có lẽ đã đứng bên cạnh suốt thời gian Sự hôn mê. Nghe Sự hỏi, ông quay sang nói với bà già làm công quả trong chùa:

- Suốt hai ngày mê sảng, hễ hơi tỉnh là cậu ta cứ gọi tên cô ấy. Tội nghiệp!

Bà già Hai nhẹ lắc đầu:

- Chẳng biết cô Hoa Lý nào đó bây giờ ở đâu để mình đi báo tin lành này, cậu ấy có thể sống được rồi!

- Hoa Lý! Hoa Lý... em đừng chết! Em đừng chết!

Vị sư già thở dài:

- Xem ra cô Hoa Lý nào đó chẳng còn trên thế gian!

Bà già Hai vẫn nuôi chút hy vọng, bà kê sát vào tai Sự hỏi khẽ:

- Cậu nói đi, cô Hoa Lý đó ở đâu, tôi sẽ đi tìm cho?

Sự định ngồi dậy, nhưng toàn thân đau nhức, không thể cử động được. Nhà sư phải lên tiếng:

- Cậu cần phải nằm tĩnh dưỡng lâu nữa mới có thể khỏi được. Số cậu may lắm mới rơi từ trên núi xuống mà lại vướng vào cành cây bồ đề của ngôi chùa này, nên chỉ bị thương thôi. Chớ rơi thẳng còn gì là tính mạng!

Bà già Hai cũng thêm vào:

- Tôi đang quét lá sân chùa thì nghe một tiếng động mạnh, nhìn lên tôi thấy cậu treo lơ lửng trên đó. Lúc ấy trời mới hừng đông, nên không có ai tiếp tay đưa cậu xuống, tôi và thầy trụ trì phải khó khăn lắm mới đưa cậu xuống được an toàn. Số cậu đúng là lớn lắm!

- Số lớn mà làm gì khi không còn Hoa Lý! Lý ơi...

Anh ta do quá xúc động và ráng sức quá nhiều nên ho lên sù sụ, và vì thế đã làm động vết thương ở ngực, máu tuôn ra nhiều.

- Kìa cậu!

Bà già Hai hoảng sợ kêu lên. Vị sư già bình tĩnh:

- Băng lại vết thương cho cậu ấy, rồi lấy thuốc cho cậu ấy uống ngay vào. Đừng để cậu ấy bị kích động nữa.

Sự được chăm sóc và phải mất hơn nửa ngày sau đó, anh mới tỉnh hẳn. Vị sư già kể từ lúc ấy cũng không xuất hiện nữa, có lẽ ông đã yên tâm là người khách trẻ của mình không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa. Sự ăn được cháo loãng và cũng đã nói năng được rành mạch.

Bà già Hai luôn túc trực bên cạnh và sẵn sàng trả lời những câu hỏi hơi nhiều của Sự. Mà câu hỏi về Hoa Lý luôn trên cửa miệng của anh:

- Đây có gần vực sâu không? Bà có thấy người nào rơi xuống đó chết không?

Bà Hai thành thật đáp:

- Chùa này cách vực sâu không xa, thỉnh thoảng tôi cũng có nghe tin ai đó rớt xuống, nhưng do vực quá sâu, lại hiểm trở, nên khó mà nhìn thấy nạn nhân được. Mà theo tôi, cậu là người may mắn duy nhất từ xưa đến nay.

Sự sốt ruột:

- Tôi muốn đi tìm vợ tôi. Cô ấy rơi xuống vực sâu chỉ cách tôi nửa phút, chắc là rơi không xa nơi đây. Vậy mà sao...

Nhìn ra ngoài trời, bà Hai lo lắng:

- Sao giờ này chưa thấy sư trụ trì trở về? Nơi đó nguy hiểm lắm mà ông cũng không ngại...

- Sư ông đi đâu?

- Ông không nói, nhưng tôi đoán là ông xuống dưới vực sâu hơn. Có thể là nơi có xác chết.

Sự ngồi dậy được, anh hỏi dồn:

- Có đúng là sư ông đi tìm vợ tôi không?

Bà Hai chưa trả lời thì từ ngoài đã có tiếng của nhà sư Thiện Tánh:

- Mô Phật!

Vừa nhìn thấy ông, Sự đã hỏi ngay:

- Có phải sư thầy đã...

Sư Thiện Tánh nhẹ thở dài, gương mặt buồn bã:

- Không hay rồi. Ta không giấu cậu, ra đã...

Ông ngồi xuống đối diện với Sự, lại một lần nữa thở dài:

- Ta đã gặp người đó, hình như là đúng...

Ông lấy trong tay áo một vật mà vừa đưa ra, Sự đã kêu lên:

- Chiếc vòng của Hoa Lý!

Đó là chiếc vòng bạc có chạm khắc rất tinh xảo mà Sự đã đặt làm tặng vợ sau ngày cưới. Anh chụp ngay nó và ôm vào lòng:

- Em đây mà!

Nhà sư nhìn thấy mà lòng bất nhẫn, ông cố giữ bình tĩnh, nhưng trong giọng nói có hơi run:

- Cậu bình tĩnh lại. Dẫu gì thì cũng xảy ra rồi...

Sự hét hoảng:

- Cô ấy sao rồi thầy?

- Chết rồi! Ta đã khó khăn lắm mới trèo xuống được nơi ấy, cách đỉnh bên trên có đến hơn trăm thước. Một nơi như vậy thì làm sao sống nổi! Tội nghiệp, thân xác cô ấy chẳng còn lại gì, chỉ có cánh tay với chiếc vòng này là còn nhận ra.

Sự vừa hồi tỉnh, giờ đây lại như chiếc lá lìa cành, anh đỡ người xuống, suýt nữa đã rơi khỏi giường. Địch thân đỡ anh nằm yên, nhà sư nhẹ giọng bảo:

- Đẳng nào thì cũng phải cho cậu ấy biết sự thật, chớ để cậu ấy hy vọng hão huyền thì không nên. Khi cậu ấy khỏe hẳn rồi, nếu muốn thì ta sẽ đích thân dẫn cậu ấy trở xuống đó lần nữa. Ta đã mai táng chu đáo cho cô ấy rồi.

Ông ngồi đó với Sự khá lâu, đỡ cho anh thêm một ít thuốc an thần. Ông hy vọng sau một giấc ngủ dài, tinh thần của Sự sẽ vững vàng hơn...

Trước khi rời khỏi chùa Thiên Lâm, Sự đã hứa với sư Thiện Tánh:

- Con sẽ nghe lời thầy, con sẽ cố bình tâm mà sống. Con cảm ơn thầy chăm sóc, nuôi dưỡng con mấy tháng nay. Ôn này con không bao giờ quên.

Sự ôm chiếc bình tro cốt của vợ rất chặt trong tay, như sợ nó vượt mất! Lên được con dốc dựng đứng, Sự nghe lời nhà sư, anh đứng chờ xe đò để về nhà. Tuy nhiên, chỉ sau vài phút đứng đó, bao nhiêu ký ức về Hoa Lý như sống lại, và hình ảnh đêm kinh hoàng ấy lại hiển hiện về, nó khiến cho Sự lão đảo, mắt kiem chế.

- Anh có lỗi với em, Lý ơi!

Mỗi lần nói câu đó thì con uất hận trong lòng Sự có dịp bùng lên, điều mà mấy tháng qua anh đã nghe theo lời khuyên của sư thầy, kiem chế được nó...

Phút giây ấy, Sự hiểu rằng mình đành phải đi ngược lại những gì đã hứa ở chùa. Anh siết chặt chiếc bình tro cốt một lần nữa, rồi nói như lời thề:

- Anh sẽ không để cho vong hồn em phải ngậm hờn nuốt hận đâu, Hoa Lý!

Thay vì đón xe hướng về nhà, Sự đi bộ dần dần và sau cùng hướng về phía bên kia đèo.

Vẫn chân đèo quen thuộc. Tuy vào ban ngày nó có khác đi đôi chút, nhưng Sự vẫn nhớ rõ đêm hôm đó anh dừng xe trước cái quán lá kia để đợi...

Sự ghé vào quán, vờ như người lỡ đường, anh gọi nước uống và nghe ngóng tình hình. Anh nhớ, hôm đó anh lái xe theo chỉ dẫn của người phụ nữ kia đi về phía trước mặc không xa lắm thì tới ngôi nhà ấy. Ngôi một lúc, thừa lúc vắng khách, Sự quay sang hỏi chủ quán, một người đàn ông tàn tật:

- Nghe nói xe tới đây ban đêm thường bị kẹt lại, tại sao vậy anh?

Chủ quán có vẻ thật thà, thờ dài nói:

- Thật ra ban đêm vẫn qua đèo được, nhưng vài năm trở lại đây ở giữa đèo thường xảy ra cướp bóc, thậm chí giết người nữa, nên cánh lái xe hàng ban đêm rất sợ, cứ trời tối là ngủ lại đây cho chắc ăn.

- Thấy ở đây chật hẹp, làm sao cùng lúc nhiều xe tới có thể trú ngụ được. Gần đây có chỗ trọ không?

Nhìn Sự một lúc, người chủ quán hạ thấp giọng:

- Có chỗ để ngủ qua đêm, nhưng mấy ai dám vào đó!

Thấy mình khai thác đúng nguồn, Sự dò thêm:

- Sao không dám, giá cả mắc hả?

Chủ quán lắc đầu, vừa nói mà mắt đảo qua đảo lại nhìn, như sợ có người nghe thấy:

- Cho không cũng chẳng ai dám ở! Ai không biết thì nộp mạng liền!

Sự trở mắt:

- Sao vậy?

Chủ quán hạ thấp giọng hơn nữa:

- Nghe nói là sào huyết của bọn cướp ở đó!

- Sao biết mà không ai đi tố cáo chúng?

Chủ quán lắc đầu, thờ dài:

- Đất này là của chúng, hớ hớ ra là hết sống! Tôi nói thật, nghèo quá nên bầm bụng ở lại buôn bán, chớ cũng muốn cuốn gói đi lâu rồi! Mới hôm qua đây, nghe nói con gái của quan tỉnh trưởng tỉnh kế bên lái xe qua đây lúc mờ tối, chưa kịp ghé quán tôi nghỉ chân thì đã bị dụ đưa vào đó và mất tích luôn! Quan lính của tỉnh trưởng đã bủa vây suốt ngày mà chẳng bắt được ai, mà bóng dáng cô gái cũng biến mất luôn, chiếc xe du lịch còn bỏ lại ở trong đó!

Sự bắt đầu bị kích động, nhưng cố giữ bình tĩnh. Anh uống vội ly nước rồi đi ngay, anh biết chủ quán đang nhìn theo tò mò. Bởi ở khu vực đèo này ít ai đi bộ lên xuống đèo. Nhắm hướng ngôi nhà trọ bữa trước, Sự đi thật nhanh.

Trong đầu Sự quả thật chưa có một định hướng gì, chỉ nghe hỏa bốc lên bởi câu chuyện vừa được biết! Làm gì bọn chúng ư? Sự cũng chưa tính, nhưng chắc chắn khi đối mặt với chúng, đặc biệt là với tên khốn kiếp hôm trước thì nhất định giữa anh và hắn sẽ chẳng ai có thể sống!

Đi được hơn nửa cây số thì trước mặt Sự hiện ra ngôi nhà sàn, anh thốt lên:

- Chính đây rồi!

Nhưng bước chưa được chục bước nữa thì bất chợt có ai đó nhảy ra chụp lấy Sự kéo vào bụi rậm. Anh quay lại thì thấy có khá đông quân lính Pháp và vài người địa phương. Trong số này có một phụ nữ người Việt, ăn mặc sang trọng, bà ta hất hàm hỏi:

- Anh này đi đâu vào đó?

Sự đã liều, nên nói đại:

- Tôi đi tìm vợ! Vợ tôi bị bọn cướp bắt đưa vào đây chưa biết sống chết ra sao?

Bà nọ nghe Sự nói thế thì mừng rơn:

- Vậy sao? Vậy thì... thì để cho anh ta vào đó. Biết đâu anh ta có thể cứu được luôn con gái tôi ra!

Bà ta nói với Sự:

- Tôi là vợ ông tỉnh trưởng ở tỉnh bên, con gái tôi cũng bị bọn chúng bắt cóc đưa vào đó từ hôm qua đến giờ. Lính đã bao vây hết khu vực này, nghe nói tên đầu sỏ đang còn mắc kẹt trong ngôi nhà trước mặt, nhưng hắn hung dữ và có lựu đạn, nên lính của tôi chưa tiện xông vào. Nếu bây giờ cậu có thể xông vào, làm cách nỉu cho tên cướp xuất hiện, nói chuyện thương lượng với hắn, trong lúc đó lính của tôi sẽ lên tấn công diệt hắn!

Sự mừng thầm, vậy là anh không cần phải tìm đâu xa, kẻ thù đã ở trước mắt. Do vậy, anh gật đầu liền:

- Được, để tôi vào đó.

Một tên sĩ quan Pháp đưa cho Sự khẩu súng nhỏ:

- Mà cần mang theo...

Nhưng Sự gạt ngang:

- Tao không cần!

Như được tiếp thêm sức mạnh, Sự đi thật nhanh vào nhà, trước những cặp mắt ngạc nhiên quá đỗi của mọi người.

Tiến lên nhà sàn, Sự lên tiếng ngay:

- Thằng chó chết đâu, ra đối mặt với tao!

Không nghe ai đáp, Sự lại bước thẳng vào nhà, nhìn thấy rõ căn phòng mà hôm đó vợ anh đã ngủ. Máu hận trong lòng bùng lên, Sự quát thật to:

- Ra đây tay đôi với tao, thằng ăn cướp sát nhân!

Vẫn chẳng có ai đáp, Sự bước thẳng tới cửa phòng của mẹ chủ nhà, vừa lúc đó có một cánh tay mềm mại đưa ra kéo mạnh Sự vào trong, kèm câu nói nghe thật quen:

- Hấn chờ anh trong này!

Giọng nói rõ ràng là của Hoa Lý, nhưng nhìn lại thì người vừa kéo Sự là một cô gái lai, khuôn mặt hoàn toàn xa lạ. Sự lúng túng:

- Cô... cô là...

Đưa tay chỉ vào giữa phòng, lúc ấy đang có mặt gã đàn ông bặm trợn, mặt có một vết sẹo dài vắt ngang sống mũi. Vừa nhìn thấy là Sự nhớ ra ngay:

- Thằng khốn kiếp!

Anh không dẫn được, lao tới đá cho hắn một cú, hắn ngã nhào mấy bước, đập vào vách nhà.

- Không cần phải làm thế đâu. Hấn đã bị em cắt hết gân tay chân rồi, bây giờ anh chỉ cần cắt nốt cái lưỡi chó của hắn nữa là đủ, là hết đời hắn!

Giọng nói đúng là của Hoa Lý, vừa nhẹ nhàng mà vừa như ra lệnh đó Sự đã quen từ ngày chưa cưới.

- Cô là...

Nàng cười thật tươi:

- Anh nhận không ra em cũng phải. Bởi em là phân hồn, còn cái xác là của con gái bà tỉnh trưởng ngoài kia. Hôm qua bọn cướp bắt cô này đem vào đây

định hiếp và bị cô ấy chống cự, thà cắn lưỡi chết chứ không để làm nhục! Em là Hoa Lý, vợ của anh, từ ngày bị chết oan dưới vực sâu biết được tin anh còn sống qua lời của vị sư chùa Thiên Lâm, nên em vẫn ngày đêm vất vưởng đi tìm thù, quyết trả cho được mỗi hận mà cả em và anh đang mang nặng trong lòng. Em đã tới đây lúc tên khốn kiếp này vừa khiến cho cô gái chết, đúng là số trời đã định thế, nên em kịp nhập vào cái xác còn nóng hôi ấy. Em hồi sinh và tên chó má này đã bị em không chế. Em ở đây chờ, vì biết thế nào anh cũng tới...

Nàng nói xong, sà ngay vào lòng Sự như ngày nào nàng vẫn làm. Sự tưởng chừng như trong giấc mơ, anh kêu lên khe khẽ:

- Hoa Lý!

Lát sau, họ dẫn tay nhau ra. Bà tỉnh trưởng và bọn lính chạy tới ngạc nhiên hỏi:

- Cậu đây cứu con phải không?

Cô nàng nhẹ gật đầu:

- Dạ phải.

Nàng nói khẽ vào tai Sự:

- Cứ nhận đại đi, thế nào rồi họ cũng gả con gái họ cho anh mà, em biết chắc! Và... chúng ta lại trùng phùng...

Sự mừng không thể tả. Tuy nhiên, trong lòng anh vẫn có chút bùi ngùi... Dẫu sao, thân xác của Hoa Lý vẫn làm anh không thể quên...

HẾT